

telům vymáhání jejich pohledávek vůbec, zmařiti jejich uspokojení na dobro a trvale, připraviti je o jejich pohledávky, takže utrpí trvalou škodu na svém majetku ve výši částek, které by byly těm kterým věřitelům připadly při nerušeném dokončení mobilárních exekucí obžalovaným zmařených a při použití celého zbytku výtěžku, docíleného prodejem obchodu, k zaplacení dluhů obžalovaného. Stížnost nevytýká subjektivním závěrům rozsudku žádnou z formálních vad uvedených výčetmo v § 281 čís. 5 tr. ř.; pouhým popíráním jejich správnosti nebo jejich souladu s průvodním materiálem je nedoličuje, takže jest při závěrech těch setrvati a uznati, že napadená část výroku o vině jest i po stránce zlého úmyslu rozsudečnými zjištěními opodstatněna způsobem vyhovujícím správnému výkladu zákona. Snaží-li se posléze stížnost uplatňovati názor, že zločin § 205 písm. a) tr. zák. předpokládá poškození všech věřitelů dlužníkových, stačí jí připomenouti doslov tohoto ustanovení, podle něhož stačí zmaření nebo ztenčení uspokojení části věřitelů, tedy po případě té skupiny věřitelů, kteří si vymohli exekuční zástavní právo na movitých věcech dlužníka a tím výhodnější postavení při nucené realizaci jeho jmění.

Čís. 4003.

Podle § 96 druhé věty tr. zák. dopouští se únosu, kdo vdanou ženu, třeba i s její vůlí, manželu lstí nebo násilím unese.

Únos může se státi i se svolením unesené.

Účel únosu může býti jakýkoli, nemusí směřovati ani ke sňatku ani ke smilstvu.

Lest nesměruje tu proti unesené, nýbrž proti držiteli moci (proti manželu unesené).

Pro pojem lsti stačí, proveden-li únos bez vědomí osoby oprávněné; v případě, že osoba podrobená moci jiného odešla bez jeho vědomí sama, spočívá lest již v tom, že ji pachatel k tomu přemluvil nebo jí v tom byl nápomocen.

Ve směru subjektivním stačí vědomí pachatelovo, že jeho činnost jest nedovoleným zásahem do mocenských práv manžela unesené.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1930, Zm I 471/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 11. dubna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem únosu podle § 96 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podle § 96 druhé věty tr. zák. spáchá únos, kdo vdanou ženu, třeba i s její vůlí, manželu lstí nebo násilím unese. Únos může se státi i se svolením unesené. Účel únosu může býti jakýkoli, nemusí směřovati ani ke sňatku ani ke smilstvu. Lest nesměřuje tu proti unesené, nýbrž proti držiteli moci (proti manželu unesené). Pro pojem lsti stačí, proveden-li únos bez vědomí osoby oprávněné; v případě, že osoba podrobená moci jiného odešla bez jeho vědomí sama, spočívá lest již v tom, že ji pachatel k tomu přemluvil nebo jí v tom byl nápomocen. Ve směru subjektivním stačí vědomí pachatele, že jeho činnost jest nedovoleným zásahem do mocenských práv manžela unesené. Napadený rozsudek přezkoumán z těchto právních hledisek, nemá formálních vad podle čis. 4 a 5 § 281 tr. ř., vytýkaných mu zmateční stížností. Podle protokolu o hlavním přelíčení obhájce navrhoval výslech svědků o tom, že Anna R-ová chodila v továrně za obžalovaným a se mu vtírala, že již mnohá manželství rozvrátila, najmě kde manželé byli za dobře, a že lidé byli proto proti ní, a posléze navrhl zjištění její pověsti. Provádění těchto důkazů bylo zbytečné. Může-li se podle hořejších právních zásad únos státi i s vůlí unesené, s jejím svolením, nezáleží na tom, odkud vzešel popud k únosu, nerozhodným zůstává, zda Anna R-ová dobrovolně sama jela s obžalovaným do L., sama to navrhla, sama to nabídla, sama prohlásila, že pojede s obžalovaným. Zákon chrání tu v prvé řadě mocenská práva manžela, nikoliv unesenou. Bylo zbytečné prováděti důkazy o vlastnostech, o povaze a o věrohodnosti A. R-ové, jednak z důvodů právě uvedených, jednak vzhledem k doznání skutkových okolností obžalovaným. Proto zamítnutím oněch návrhů nezatížil soud rozsudek zmatečnosti podle § 281 čis. 4 tr. ř., nezkrátil zákonnou obhajobu, a nemělo zamítnutí nepříznivý vliv na rozhodnutí. Podle § 281 čis. 5 tr. ř. stížnost svými vývody provádí jen výtku neúplnosti po stránce subjektivní. Bylo již uvedeno, že zlý úmysl jest naplněn vědomím pachatelovým, že jeho činnost jest nedovoleným zásahem do mocenských práv manžela unesené. Rozsudek ve směru tom zjišťuje, že obžalovaný doznal, že manžel A. R-ové nevěděl o tom, že obžalovaný ve vzájemné dohodě s R-ovou odjel, že R. pracoval v M. a o odjezdu své manželky neměl ani tušení. Tímto reprodukováným doznáním obžalovaného jest zjištěno ono vědomí způsobem s dostatek vyhovujícím zákonu (§ 270 čis. 5 tr. ř.), a výtku neúplnosti v tom směru jest bezdůvodná. Lhostejný jest posléze cíl únosu, jakž vysvětleno; nemusí směřovati ke smilstvu. Lhostejno jest, kdy se A. R-ová k manželu vrátila. Ona pachatelova pomoc jest v rozsudku dostatečně osvětlena tím, že obžalovaný pro A. R-ovou vybral mzdu na cestu a že s ní jel z P. do L., kdež zůstali od 20. do 30. března 1929. I pojem lsti v onom smyslu dochází výrazu v rozsudkovém zjištění, že Bedřich R., jsa po celý týden zaměstnán jako tovární dělník v M., o únosu své manželky pranic nevěděl a ani tušení neměl. Nelze tedy rozsudku vytýkati neúplnost o skutečnostech rozhodných ve smyslu § 281 čis. 5 tr. ř., aniž jinou formální vadu tamže uvedenou.